

INGEZONDEN.

EEN ONGEGENEERDE GROFHEID.

Sedert enkele weken ligt op mijn tafel het Jaarboekje der Vereeniging „Onderling Sociaal Belang”; het werd, naar ik vermoed, ook gestuurd aan een aantal anderen, die evenals ik geen lid der vereeniging zijn. Het bevat o.a. een lijst van eenige honderden personen, met wie het Incasso-bureau der vereeniging in 1920 en 1921 te maken had, met vermelding van het bedrag hunner doktersrekening.

Telkens, als ik dat boekje weer zie liggen, komt een vraag bij mij op, die er nu maar eens uit moet. Is het goed op die manier eenige honderden menschen openlijk aan de kaak te stellen? Want dat is toch de indruk, dien zulk een publicatie maakt. Zijn al die menschen bedriegers, oplichters? Zijn er ook niet onder, van wie hun dokters moeilijk betaling konden krijgen, omdat het betalen den patiënten inderdaad moeilijk viel? Is het behoorlijk zóó de particuliere zaken van anderen publiek te maken? Want het zijn niet alleen onze zaken, maar ook hun zaken. Zou een fatsoenlijk zakenman zóó handelen? En welk belang heeft zulk een algemeen bekend maken? Het kan van belang zijn, dat werkelijk opzettelijk kwade betalers *in hun omgeving* bekend zijn, waar menschen wonen, die gevaar loopen hun slachtoffer te worden. Maar heeft het voor de dokters in Amsterdam eenig belang te weten, dat X te Heukelom of Y te Grevenbicht zijn dokter pas via het Incasso-bureau betaald heeft en idem voor de dokters te Maastricht omtrent A te Hoofddorp of B te Numansdorp enz.?

Zou als aanbeveling voor de vereeniging een lijst, die alleen de voorletters der persoons- en plaatsnamen vermeldde, niet even doelmatig geweest zijn? Ik wil mij gaarne van ongelijk laten overtuigen, maar voorloopig lijkt mij de hier gevolgde methode een ongegeneerde grofheid.

's-Gravenhage, 11 September 1922.

D. SNOECK HENKEMANS.

GELEERDE SCHOOLVERPLEEGSTERS.

Van mijn vacantie teruggekeerd, las ik in het nummer van 19 Augustus de klacht van PINKHOF over de geleerde schoolverpleegsters. Laten wij nu eens aannemen, dat de klacht van den keelarts te New-York, wien per week wel honderd kinderen, die volkomen gezond zijn, door de schoolverpleegsters worden toegezonden (dus 5000 per jaar; men houdt in Amerika nu eenmaal van groote getallen), niet overdreven is, is dat dan een reden om dit den „voorzorgsdokters” hier te lande (die bedoelt PINKHOF toch zeker?) te verwijten?

Hoe andere schoolartsen doen, weet ik niet, maar door onderlinge besprekingen weet ik wel, hoe meestal wordt gehandeld. Het zal niet veel van mijn handelwijze verschillen. Zie ik bij een kind vergroote amandelen, dan vraag ik aan de moeder, of het kind er last van heeft; is dit het geval, dan vraag ik haar na een half jaar eens terug te komen; zijn de klachten dan blijven bestaan of verergerd, dan geef ik de moeder een briefje mee aan den dokter harer keuze en laat de beoordeeling der behandeling geheel aan hem over.

Tot nu toe heb ik geen schoolverpleegster, maar ik zou er niet aan denken haar zelfstandig diagnoses te laten maken en kinderen naar den dokter te zenden. Doet men dit in Amerika wel, dan handelt men m. i. onverstandig.

Leeuwarden, 14 September 1922.

P. DE VRIES JZN., *schoolarts.*
